

Arrest

nr. 52 859 van 10 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart afkomstig te zijn uit Pokrovskoye, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. U woonde er samen met uw ouders.

Begin 2008 kwam een vriend van u uit het dorp, I.(...), naar uw huis. Hij was een strijder en werd daarom gezocht door de politie. Hij mocht in uw huis onderduiken gedurende één tot anderhalve week. Daarna bracht u hem met uw auto naar de markt van Khasav-yurt waar hij opgewacht werd door een andere auto.

Begin maart 2008 klopte I.(...) opnieuw bij u aan. Dit keer had hij een gewonde medestrijder bij, wiens schuilnaam A.(...) was. U liet hen binnen in uw huis en belde uw neef A.(...), een dokter, om te vragen of hij kon helpen. U bracht A.(...) naar uw huis, waar hij de kogel uit de wonde haalde en de wonde

dichtnaaide. Op 8 of 9 maart vertrokken I.(...) en A.(...) opnieuw. Een onbekende auto kwam hen bij u thuis ophalen.

Op 17 juni 2008 vielen OMON-agenten bij jullie binnen. U werd geslagen en geboeid weggebracht naar het bureau van de GOVD in Khasav-yurt. Uw vader, die tussenbeide wilde komen, kreeg een slag van een geweerkolf in zijn nek. U vermoedt dat een van de burens u verklikt heeft. Hij zou I.(...) toevallig gezien hebben toen hij bij jullie op bezoek was. U werd een maand lang vastgehouden in het kantoor van de GOVD. Tijdens uw arrestatie werd u vier à vijf keer ondervraagd over uw steun aan de rebellen door een Russisch sprekende rechercheur, van wie u later vernam dat hij van de FSB was. U werd tijdens deze ondervragingen ook mishandeld.

Op 15 juli 2008 werd u vrijgelaten nadat u oom een som geld had betaald. Voor uw vrijlating moest u nog enkele documenten ondertekenen waarvan u de inhoud niet kende. De rechercheur waarschuwde u ook dat u moest verdwijnen. Bij uw thuiskomst lag uw vader in bed. Volgens de dokter was er een nekzwelw beschadigd bij het voorval op 17 juni. De dag na uw vrijlating ging u naar de polikliniek voor verzorging van de verwondingen die u had opgelopen tijdens uw opsluiting. Daar werd er gezegd dat u naar een ziekenhuis moest gaan maar dat mocht u niet omdat dit te gevaarlijk zou zijn.

Drie dagen later, op 19 juli, had uw oom uw vertrek uit Dagestan geregeld. U reed met een vrachtwagenchauffeur mee naar Moskou, waar u aankwam op 21 juli. U verbleef er bij uw neef G.(...). Toen u rond 26 juli naar huis belde vertelde uw moeder dat uw vader die dag overleden en begraven was. Pas later, toen u de overlijdensakte van uw vader per post ontving, leerde u de werkelijke datum van zijn overlijden, 19 juli 2008. Op 13 augustus vertrok u met een collega van uw neef, V.(...), naar diens huis, vermoedelijk in Litouwen. U verbleef er tot 26 augustus, de dag van uw vertrek naar België. U kwam in België aan op 27 augustus 2008 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw intern Russisch paspoort, uw rijbewijs, twee medische attesten waarvan één op uw naam en één op naam van uw vader, de overlijdensakte van uw vader en een enveloppe."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u de Russische Federatie ontvlucht bent uit vrees voor vervolging door de autoriteiten omwille van de hulp die u bood aan twee strijders. (CGVS I d.d.16/12/2008, p.14-15)

Uw verklaringen omtrent het risico dat u al dan niet zou hebben gelopen door het helpen van en het bieden van onderdak aan twee strijders dienen als ongeloofwaardig beschouwd te worden.

Vastgesteld dient te worden dat u wist dat I.(...) een strijder was voordat hij de eerste keer bij u aanklopte voor hulp. (CGVS I, p.8) Bovendien verklaarde u dat I.(...) bij zijn eerste bezoek aan u reeds wist dat hij gezocht werd door de ordediensten en dat dit de reden was waarom hij naar u kwam. (CGVS I, p.15-16)

Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u dacht dat u geen risico liep door onderdak te verlenen aan twee rebellen of door een gewonde rebel in uw eigen wagen te vervoeren. (CGVS II d.d.13/01/2010, p.8, 10)

Deze stelling, alsook uw verklaringen als zou u niet weten of het al dan niet risicovol is voor mensen in Dagestan om rebellen te helpen en u hieraan niet veel aandacht zou hebben besteed (CGVS II, p.8), kunnen bezwaarlijk geloofwaardig genoemd worden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Dagestan en meer bepaald in de grensgebieden met Tsjetsjenië, waartoe ook Khasav-yurt behoort, sinds lang een grote activiteit is van Dagestaanse en Federale ordediensten in hun strijd tegen opstandelingen. Dat u zich als inwoner van Tsjetsjeense afkomst van dit gebied niet bewust zou zijn van de risico's verbonden aan het bieden van ondersteuning aan de rebellen kan dan ook bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd. Het feit dat bovendien minstens één van de rebellen die u hielp in uw eigen dorp gekend was als strijder (CGVS I, p.18), maakte dat u mogelijk nog een groter risico nam.

Terzake werd na onderzoek van uw opeenvolgende verklaringen bovendien een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld.

Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat het voor u geen risico inhield om twee rebellen, van wie er één gewond was, met uw eigen auto naar de stad te vervoeren omdat u 's avonds als taxichauffeur werkte en taxi's bijna nooit gecontroleerd worden. (CGVS II, p.10) Tijdens uw eerste gehoor had u echter verklaard dat u I.(...) en A.(...) zelf nergens naartoe bracht omdat A.(...) gewond was en u de risico's die hieraan verbonden waren vreesde. (CGVS I, p.17)

Voorts werd een inconsistentie in uw verklaringen vastgesteld betreffende de twee maal dat u I.(...) hielp.

Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u I.(...), nadat hij zich de eerste keer bij u thuis had verscholen, met uw auto naar Khasav-yurt bracht, waar hij werd opgewacht door een andere wagen. (CGVS I, p.16) Toen I.(...) zich met A.(...) bij u schuil hield werden ze bij u thuis opgehaald omdat u het te gevaarlijk vond om hen te vervoeren. (CGVS I, p.17)

Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u I.(...) en A.(...) zelf wegbracht naar Khasav-yurt. (CGVS II, p.9) U kon zich toen niet herinneren of iemand I.(...) (en A.(...)) heeft opgehaald bij u thuis. (CGVS II, p.10-11)

Hiermee geconfronteerd gaf u als verklaring dat er reeds veel tijd overheen gegaan was. (CGVS II, p.15)

Dit kan echter niet volstaan als verklaring. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij ondanks het verlopen van de tijd accuraat het verloop van de belangrijkste feiten kan weergeven die aan de basis liggen van de door hem verklaarde vervolging, in casu de twee maal dat u onderdak en hulp bood aan rebellen. Het belang van het accuraat weergeven van de hierboven aangehaalde feiten wordt bovendien vergroot daar u zelf deze feiten in verband bracht met het risico dat u al dan niet zou hebben gelopen (supra). Deze inconsistentie raakt dan ook aan de kern van uw asielrelaas en waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Er werd eveneens een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de feiten die zich zouden hebben afgespeeld na uw vertrek uit Dagestan.

Tijdens uw eerste gehoor, in december 2008, verklaarde u dat uw moeder u telefonisch had meegedeeld dat de ordediensten bij haar thuis langs geweest waren. (CGVS I, p.26)

Tijdens uw tweede gehoor, in januari 2010, stelde u echter tot twee maal toe dat u twee maanden voordien, i.e. november 2009, van uw moeder vernam dat zij twee maal was meegenomen. Pas tijdens dit telefoongesprek zou u vernomen hebben dat er voordien al agenten langs geweest waren. (CGVS II, p.4, 15)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u dit mogelijk gezegd hebt en dat men dergelijke zaken niet altijd onthoudt. (CGVS II, p.15)

Dit kan bezwaarlijk als afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden aangezien verwacht mag worden dat u ook accurate verklaringen aflegt met betrekking tot feiten die zich afgespeeld hebben na uw vertrek uit Dagestan en die en duidelijke aanwijzing vormen voor de actualiteit en ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

In het licht van de bovenstaande vaststelling dient opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk te noemen is dat u slechts in uiterst beperkte mate op de hoogte bleek te zijn van de arrestaties van uw moeder na uw vertrek uit Dagestan. Zo wist u niet wanneer, naar waar en door wie uw moeder meegenomen werd. (CGVS II, p.3) Daarnaast wist u niet of uw moeder hulp heeft gezocht bij een advocaat of mensenrechtenorganisatie nadat zij zelf problemen had gekregen. (CGVS II, p.5)

Verder dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de door u gevolgde reisweg van Rusland naar België en de voor u gebruikte reisdocumenten niet aannemelijk zijn. U verklaarde over land vanuit Dagestan via Moskou en mogelijk Litouwen naar België te zijn gereisd. (CGVS I, p.4)

Zowel tijdens de reis van Moskou naar de woonplaats van Viktor, waarvan u vermoedt dat dit in Litouwen was, als tijdens de reis van deze plaats naar België zat u als passagier in een auto. (CGVS I, p.9)

U bleek echter van een aantal belangrijke zaken niet op de hoogte. U kon niet met zekerheid zeggen of u een grenscontrole passeerde tijdens de hele reis van Moskou naar België, al werden u en Viktor wel een keer gestopt en stapte Viktor hierbij uit. U wist echter niet of het hier een grenscontrole betrof, noch of Viktor bij deze controle documenten toonde. (CGVS I, p.7, 10) U wist evenmin of u bij het verlaten van Rusland een uitreiscontrole door de Russische grenswacht onderging. (CGVS I, p.11) Daarnaast wist u evenmin door welke landen u reisde op weg van Moskou naar België. (CGVS II, p.6)

Daarenboven wist u niet wat Viktor met uw paspoorten deed nadat u ze aan hem had gegeven in Moskou (CGVS I, p.11) noch of er een visum werd aangebracht in uw internationaal paspoort. (CGVS I, p.10) Bovendien zou niemand u verteld hebben wat u moest zeggen indien u (aan de grens) gecontroleerd zou worden. (CGVS I, p.11)

Gezien u verklaarde enkel in België asiel aangevraagd te hebben (CGVS I, p.2), gezien het feit dat er voor staatsburgers van de Russische Federatie een visumplicht geldt in de Schengenzone, en gezien de strenge identiteitscontroles aan de buitengrens hiervan – zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd – is een dergelijke onwetendheid over de documenten waarmee u de Schengenzone hebt betreden niet aannemelijk. Bij de controles aan deze grens bestaat immers de mogelijkheid om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte zou brengen van de documenten die getoond zouden worden in geval van controle.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, het reisdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, en het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Afsluitend dient, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg kan niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadaren Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw intern paspoort en rijbewijs bevatten enkel gegevens in verband met uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het overlijdensattest van uw vader toont enkel aan dat hij overleden is doch staft op geen enkele wijze uw verklaringen omtrent de omstandigheden van zijn overlijden. (CGVS I, p.12) Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het hier enkel een kopie betreft, zodat de echtheid van het document en de hierin vervatte gegevens niet nagegaan kan worden. Het medisch attest op naam van uw vader vermeldt enkel dat hij opgenomen werd in de polikliniek met zware letsels. Nergens is echter vermeld in welke omstandigheden hij deze opliep (CGVS I, p.12), waardoor dit stuk uw verklaringen terzake niet op objectieve wijze kan staven. Het medisch attest op uw naam stelt dat u met meervoudige letsels werd opgenomen in de polikliniek. De in het attest vermelde omstandigheden waarin u deze zou hebben opgelopen zijn echter gebaseerd op uw eigen verklaringen (CGVS I, p.12-13) waardoor dit document niet beschouwd kan worden als een objectief stavingstuk. De enveloppe tenslotte toont enkel aan dat iemand u iets toezond vanuit Dagestan.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift, z.d., vooreerst de bestreden beslissing te vernietigen omwille van de onredelijke houding van de commissaris-generaal die meer dan één jaar liet verlopen tussen de twee verhoren (respectievelijk op 16 december 2008 en 13 januari 2010) op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker laat gelden dat gezien het menselijk geheugen niet feilloos is, het begrijpelijk is dat hij na één jaar bepaalde zaken vergeten is, wat de tegenstrijdigheden in zijn relaas uitlegt.

Hij vindt dat deze houding van de commissaris-generaal indruist tegen het redelijkheidsbeginsel wat volgens hem een substantiële onregelmatigheid uitmaakt die door de Raad niet kan worden hersteld.

Verzoeker vraagt nadien de bestreden beslissing te hervormen.

Hij laat gelden dat hij het argument dat hij zich niet bewust was van de risico's van hulp aan rebellen, ongeloofwaardig is, niet aanvaardt. Hij bestempelt die houding als "hoogstens onbedachtzaam" wat hem gezien zijn jeugdige leeftijd, niet kwalijk kan worden genomen.

De tegenstrijdigheden in zijn verklaringen betreffende de hulp aan I., wijt hij aan de "ruime tijdsperiode" tussen de twee verhoren. Hetzelfde geldt omtrent de feiten die zich hebben afgespeeld na verzoekers vertrek uit Dagestan.

Hij stelt aangaande de reisroute dat gezien de smokkelaar hem had meegedeeld dat hij alle formaliteiten en controles voor zijn rekening zou nemen, zijn aandacht dan ook niet toegespitst was op controles of verkeersborden langs de weg.

Hij laat gelden dat aangaande de subsidiaire bescherming, de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid inhoudt gezien de commissaris-generaal eerst uitdrukkelijk erkent dat ook burgers het risico lopen om het slachtoffer te worden van acties van rebellen en autoriteiten maar daarna stelt dat dit risico beperkt is. Volgens verzoeker betekent een beperkt risico niet dat dit onbestaande zou zijn. Hij wijst er op dat in de definitie van subsidiaire bescherming geen minimumcriterium is opgenomen dat bepaalt vanaf wanneer er sprake is van een reëel risico.

Hij voert aan dat de enkele vaststelling van de commissaris-generaal dat de neergelegde stukken fotokopieën betreffen, niet van aard is om de echtheid ervan in twijfel te trekken.

Ook het feit dat in de medische attesten de oorzaak van de letsels niet wordt vermeld is volgens hem "*vanzelfsprekend en evenmin*" van aard om de authenticiteit van deze documenten te weerleggen.

Verzoeker vraagt in eerste orde de vernietiging van de bestreden beslissing, in ondergeschikte orde de erkenning van de status van vluchteling, minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk gehandeld heeft door bij de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker deze een tweede maal voor verhoor op te roepen. Men kan de commissaris-generaal niet verwijten een grondig onderzoek te willen voeren.

Bij aanvang van het tweede verhoor op 13 januari 2010 heeft trouwens de ambtenaar die instaat voor het verhoor bij het Commissariaat-generaal duidelijk uitgelegd, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt (zie p. 3), dat het de bedoeling was (zie verhoorverslag van 13 januari 2010, p.2): "*verduidelijking nodig vooraleer een beslissing genomen kan worden. Daarom vandaag nog wat vragen stellen*".

Uit voormeld verhoorverslag blijkt dat het verhoor een aanvang nam om 13u55 en dat de advocaat van verzoeker om 14u11 aankwam. Had verzoekers advocaat gebruik gemaakt van het inzagerecht overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dan had hij deze toelichting kunnen lezen en zou hij hebben geweten waarom verzoeker nogmaals werd opgeroepen voor verhoor.

Hoe dan ook, een kandidaat-vluchteling dient steeds hetzelfde relaas te brengen. Inderdaad kan redelijkerwijs verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium, i.c. op twee verschillende data, nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verzoekers verweer dat het verschil in zijn verklaringen te wijten is aan de "ruime tijdsperiode" welke verstreken is tussen het eerste en tweede verhoor, biedt hiertoe geen verschoning. Deze "ruime tijdsperiode" bedraagt immers slechts een jaar. Zo de feiten zich in werkelijk zouden hebben voorgedaan, zou verzoeker hierover, ook na één jaar, eensluidende verklaringen moeten kunnen hebben afgelegd.

De Raad wijst er ook op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

Uit wat volgt zal blijken dat er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

De Raad is ook van oordeel dat hem geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad ziet trouwens niet in hoe door de zaak voor verder onderzoek naar het Commissariaat-generaal terug te sturen, het euvel dat verzoeker in handen legt van de commissaris-generaal, kan worden hersteld.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad neemt de uitleg van verzoeker omtrent zijn onwetendheid over het risico dat hij liep door strijders te helpen, niet aan.

Het behoeft geen betoog om de aangevoerde "*jeugdige leeftijd*" in hoofde van een volwassen man -verzoeker is geboren in het jaar 1987- op het moment van de feiten, niet als een verschoningsgrond in aanmerking te nemen. Het is geenszins onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij op de hoogte is van de risico's aan het bieden van ondersteuning aan rebellen in Dagestan en meer bepaald in de grensgebieden met Tsjetsjenië, waartoe ook Khasav-yurt behoort, temeer daar minstens één van de rebellen die verzoeker hielp in zijn dorp gekend was als strijder.

Bovendien waren de ordetroepen er ook in 2008 reeds aanwezig, zoals blijkt uit de informatie terug te vinden in het administratieve dossier (zie Subject Related Briefing - Russische Federatie – Dagestan van 23 november 2009).

De bewering van verzoeker dat hij zich van deze risico's niet bewust was, is niet geloofwaardig.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Zoals de Raad reeds hoger oordeelde, biedt "de ruime tijdsperiode" die verzoeker aanvoert welke verstreken is tussen het eerste en tweede verhoor, geen verschoning.

Zo de feiten zich in werkelijk zouden hebben voorgedaan, zou verzoeker hierover, ook na een jaar, dezelfde verklaringen moeten kunnen afleggen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij van belangrijke gebeurtenissen die dermate in het geheugen gegrift staan daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, wat in casu niet het geval is .

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Wat de reisweg betreft, benadrukt de Raad dat van verzoeker wel degelijk kan verwacht worden dat hij zijn reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen hij doorreisde en van de grenscontroles die, zoals uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt, bij het binnenkomen van de Schengenzone plaatsvinden. Immers, van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. De bewering dat de smokkelaar alle formaliteiten voor zijn rekening zou nemen, overtuigt geenszins en gaat trouwens in tegen de informatie gevoegd bij het administratief dossier met betrekking tot strenge controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone. Verzoekers blote beweringen omtrent afspraken tussen hem en de passeur vermogen bedoelde informatie niet opzij te schuiven. Verzoekers onwetendheid keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Het overlijdensattest van de vader van verzoeker werd enkel in fotokopie voorgelegd; aan dergelijk stuk kan inderdaad geen bewijswaarde toegekend gezien fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Ook het verweer van verzoeker dat zo in de medische attesten de oorzaak van de letsels niet wordt vermeld, dit niet volstaat om de authenticiteit van deze documenten te weerleggen, snijdt geen hout. De commissaris-generaal betwist immers niet de authenticiteit maar stelt enkel vast dat de medische attesten de oorzaak van de letsels niet vermelden, wat verzoeker trouwens als *“vanzelfsprekend”* betitelt.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2, a. en b. van de voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Inderdaad is het zo dat de subsidiaire beschermingsstatus in principe tevens kan worden toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet, dat het individuele asielrelaas ten dele overstijgt en bovenal teruggaat op de algemene veiligheidssituatie in het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit of het staatsburgerschap bezit, in casu de Russische Federatie, en meerbepaald Dagestan.

Uit de informatie van de commissaris-generaal, vervat in het administratief dossier, kan evenwel worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c van de voormelde wet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, geen concrete gegevens bij die een ander licht werpen op voorgaande appreciatie.

Derhalve wordt van verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE